

tista zaveržena derhal omikanih bebcov in sebičnih hinavcov, ki nam hočejo vzeti našo narodnost, naše bitje, naše serce in dušo našo, s kačjim prilizovanjem in nagovarjanjem: Ne ustavljajte se „kulturi“, prva reč je „humaniteta“ ne pa narodnost“. Naš odgovor je: Mi ne potrebujemo vaših naukov; omiko želimo in iščemo tudi mi, toda ne vaše; kar nam koristi, si bomo že našli sami. Mislamo, da je podelil Bog tudi nam nekoliko pameti, saj pozna celó neumna bčela, v katerih rožah je med, v katerih pa strup. Mi pa vemo, da je v vaših rožurah strup, pa ga puščamo v nemar, zato, ker vas poznamo in ker vas zaničujemo. Vemo tudi mi, da se ne dá predreti stena z enim perstom; če pa sklene se veliko perstov in veliko pestí in v eno mer terka in buta, pa mora odjenjati na zadnje najterji kamen. Vaš pregovor so izmislili si strahljivci ali pa farizeji vašega plemena. Mi ga ne spoznamo. Naše besede so: korajža veljá! Sicer pa Vas prosimo, pustite nas na miru, pa bomo tudi mi Vas pustili. (Dal. sl.)

Dolenci.

Ko v igred premila se zopet rodi,
In veter pomladni že sneg odpodi,
Dolenci pojejo,
Veseli ženejo:
„Le pojdimo v gorco!“ veselo doní.

Je tertia spala pozimi mirno,
Dolen'c jo obrezal, osnažil zdaj bo;
In h kolu priveže,
Ter véz ji prireže,
Nektero pa vkoplje pod rahlo zemljó.

Ko biserna zarja nebó pozlatí
Že rajda kopačev prot gorci hití,
Veseli razseva,
In sladko prepeva
Ter s slavčekom v germu Stvarnika častí.

Veselo kopaja, ker kapljica je
Moč novo rodila, ož'vila serce;
Ko sonce zahaja
In lunica vstaja —
Vernivši prot domu pojejo si še.

Ko tertia nježne mladike rodi
Dolencu se serce veselja smeji;
Nesreče varuje
Bogú jih zročuje,
Naj milost nebeška na nje zdaj rosi!

Ko sončice zlato že grozdje zori,
Se novo veselje Dolencu rodi —
Mu črček naznanja:
„Prišel je čas branja!“
Tergatve, tergatve se vse veselí! —

Nabita je kad, pa pripravljen je sod,
In preša že poka po gor'cah povsod. —
Dolenci veseli,
Zakaj bi ne peli?
Saj vživa veselje zdaj revni naš rod!

Svojim rojakom: Karol Kalliger.

Dopisi.

Iz Istre 1. avg. J. V. — Naj Vam povem, da sem dobil naš novi nemško-slovenski slovník in da se ga veselim, kakor šolarček šolskega darila, ter občudujem izverstno delo možakov domorodcov; pa se delo mora res prikupiti vsakemu, ki le iskrico domoljubja ima v sercu svojem. — Upamo, da bo po Istri letos dobra letina; žita se je pridelalo še precej in lepega, samo onde okoli morja ga je spomladanska suša stisnila, da je enmalo zastalo. Grozdja je mnogo in lepega; pokazala se je sém ter tje bolezen na njem, ki se pa zdaj po krepkem dežju zgubuje; zato pa tudi cena starega vina pada. Istrani niso hotli verovati, kaj stori železna cesta; lahko bi bili svoje bolje bele

vina po 20—22 gold. spod (52 verčev), teran pa še dražje, prodajali koj spočela mladega leta, pa niso hotli; na to udre v primorske mesta štajarsko vino in dalmatinsko po morji; grajani so se ga malo po malo privadili; gospoda se je pa stavila na pivo; in tako je domače vino zaostalo, če ga je bilo lih malo, da bi ga zdaj radi dajali po 14—16 gold. samo, ako bi ga kdo hotel kupiti. Po oštarijah je bilo celo zimo in mlado leto najpreje vino po 44 soldov, zdaj se ga dobí že po 20 soldov. Sviloprejke so onim, ki niso imeli svojih murav, škodo napredle mnogim, če lih ne vsem; čudno je, da po selih in po samotnih kmetih so bile zdraveje kakor v gradih (mestih). Naposled jih Lahi nikakor niso hotli kupovati, ki so se zgojile v Pazinu; Boljuncom pa so jih najbolje, še precej čez tri goldinarje, plačevali. — Ljudstvo je pri vsem, da je mnogim ter mnogim za živež terdo šlo, zdravo ostalo, da maloktero leto tako.

Iz Zagreba 1. avgusta. K. Ž. — Zadnjikrat sem bil pošto zamudil, zato bo pa moj današnji dopis večji. 26. julija se je šolsko leto na tukajšni gimnazii slovesno sklenilo. Kakor navadno se je zbrala šolska mladež po zveršeni službi Božji v gimnazijski sobani, da prejme darila in svedoče svoje marljivosti. Mnogo najodličnije gospóde, med njo pervaki horvaške literature, je povelicevalo slovesnost. Predsedoval in darila delil je novi naš dvorski svetovavec Robido Zagorski. Slovesnost se je začela z dvema horvatskima govoroma iz Mažuranović-eve Cengi-Áge, izverstno govorenima od dijakov Robido-ta in Pavić-a. H koncu so se še tiste dobrovoljne darila razpartile, ki so bile po tukajšnjem odvetniku Koporčić-u zbrane za one dijake, kateri so v horvaškem jeziku z odliko napredovali. Nabralo se je bilo 72 goldinarjev. Z veseljem povem, da je z drugim darom podarjen bil naš rojak Matija Kožar iz Ribnice, drugač je pa bil prvi v osmem razredu. Kakor nam program kaže, bilo je konec šolskega leta 309 dijakov na gimnazii (tri je manj kakor lani), med njimi kakih 20 Slovincov. Sostavka sta dva v programu, namreč od Antona Mažuranić-a: „O važnosti accenta hervatskoga za historiu Slavjanah“ in od Med. dra. Tkalca: „O predavanju botanike“. — Drugi dan 27. avgusta bil je „izpitni koncert pitomacah zagrebačkoga glasbenoga društva“. Tudi pri ti priliki moram z veseljem povedati, da se je naš rojak osmošolec Mogolić Novomeščan proslavil. Popeval je v basu Vukotinovićevo od Lisinskega zloženo „Momak od oka“. Stoteri „živio“-klici so zadostno spričevali izverstno prepevanje pesmi. — 28. avgusta je bil konec šolskega leta na realki. Učencov bilo je 129. V programu sta sledeča dva sostavka: „Betrachtungen über die geistige Entwicklung der Südslaven“, spisal P. Zoričić in „Upliv svetla na bilinstvo“ spisao Torbar. Per parentesein et claudatur Vam še to povem, da sem čul, da pride tukajšni gimnazijski ravnatelj za drugo šolsko leto za ravnatelja v Celje; o njegovem namestniku se še nič ne vé. — Na večer 28. bila je muzika, tudi jaz sem bil zraven; radovednost me je gnala, ker sem že popoldan slišal: „Nočes če niešta biti“. S še dvema rojakoma pričakavam muzike na ban Jelačićevem tergu. Muzika pride in ž njo ljudstvo, — al na ban Jelačićevem tergu se loči ljudstvo od muzike in se ustavi tako, da je banda skor osamljena dalje do karsarne šla. Proti navadi drugih večerov se je vse tiho zadržavalo. Tako je vse mirno in tiho stalo kakošne majhne pol ure. Naenkrat se zasliši iz najbolj gostega kupa glas: „Napried!“ Vse se uzdigne in oberne v „dugu ulicu“. Sedaj je šlo od ust do ust: „Na groblje!“ 29. avgusta 1845 je namreč vsled domačih spertij edenajst Horvatov na tergu sv. Marka kri prelilo, in tem žertvam domoljubja bilo je to slavljenje namenjeno. Ko pride množica na „kipni trg“, se že vidijo prižgane baklje. Pred množico so se nesle tri zastave: ena črna z ilirskim gerbom, dve pa trobojne, namreč horvaška in madjarska, in dalje je šlo na sv. jurjevsko groblje. Najodličnije osebe so bile med ljudstvom. Na groblje

pridši obklopijo baklaši črni že razsvetljeni spominek. Najpervo položé s tribojnimi traki zvezan venec na spominku spavajočemu levu na grive, zasadé zastave pred spominek in zapojejo: „Plač domovine“, da je vse pričujoče groza in nadušnost obvezla. Ljudje so pa zares pri bledem svitu bakelj nekaj tako posebno slovesnega imeli v obrazu, kar še nikoli poprej zapazil nisem. Popevale so se kakošne tri ali štiri pesme. Nazadnje napravijo iz bakelj na vsaki strani spominka gromado, da se je ogenj daleč v posavje svetil; še trikrat je zadonel glas „Slava pokojnim!“ in zveršeno je bilo vse. Vse to je mene in moja dva rojaka tako dirnulo, da smo vsi trije celo dolgo pot do doma šli zamišljeni vsak v svoje misli, skor brez razgovarjanja. Hvaliti se mora dostojno zadržanje ljudstva. Vse je bilo v redu. Ker je letos 29. julija nedelja bila, so se letne službene zadušnice na 30. odložile. V sred cerkve sv. Marka je bil mertvaški oder postavljen, okinčan s horvaškimi in madjarskimi tribojnimi zastavami. Okoli odra je stalo več mladčev s surkami, fesi in sabljami; cerkev je bila do terdega polna.

Iz Pejkina na Tominskem 30. jul. — Lepe pridelke je nam obetala letošnja letina, akoravno je bila zimska setev nekoliko pozebla. Sadje je bilo kaj lepo obsuto; sočivje je kaj ponosno stalo, tako, da ljudje so bili že skoraj pozabili svoje uboštvo gledé na nove pridelke, po katerih smo jako hrepeneli. Al danes je vsa okolica z belo odejo nemile toče pokrita — ob dveh popolnoči ustane strašna nevihta — to ča pada ko oreh debela; pokončala nam je skoraj vse pridelke, razun reži, ki smo jo bili poprej poželi. Bog daj, da bi saj drugod dobra letina bila! Kmet.

Iz Cerknice 1. avg. * — Hvala Bogu, letos bomo vendar več in boljšega žita našli, kakor smo ga bili lani. Ako se še krompir dobro ponese, ne bo nas več tako terla huda lakota, kakor nas je minulo leto. Ker je pa pretekle dni tako hudo deževalo, smo se toliko bolj bali za živinsko klajo. Kar je bilo sena pokšenega po senožetih, ga nismo mogli domú spraviti, in ko bi bili še par dni taki nalivi, bi se nam bilo jezero zalilo, in tisuč in tisuč centov sena bi nam bilo ostalo za letos pod vodo. Kaj bi bili počeli potem z ubogo živinico, kar je še imamo in nismo bili prisiljeni to leto prodati jo, da smo si živeža kupili ali pa davke plačali? Ali se bo vendar kdaj kaj storilo za osušenje našega jezera? Koliko plodnih njiv in cvetčih travnikov bi lahko bilo ondi, kjer raste zdaj samo bičje in malovredno terstje! Res, da naša dežela bi zgubila s tem osušenjem čudovito naravno prikazen in marsikter radoveden popotnik bi potem odletel; al kaj nam koristijo narurne prikazni in radovedni popotniki, če pa mi pomanjkanje terpimo, ko bi lahko na terdnem stali. Jezerski župan, mož, ki je z jezerom popolnoma znan, je popisal natanko naturo jezera, njegove požiravnike, pritoke in odtoke na prošnjo gosp. okrajnega poglavarja, in je bil podal ta spis gosposki v Planino že ob novem letu. Drage „Novice“, ki se poganjate na vse strani za prid naše ljube domovine, prosite slavno okrajno gosposko v Planini *) za prepis tistega spisa in natisnite ga potem, da se obernejo tudi družih oči na to tako imenitno in potrebno delo! — Pri županih smo mi Cerkljani kaj nesrečni. Od leta 1852 so nam že trije umerli. Ker so odstopili zdaj tudi vsi drugi svetovavci in odborniki, bomo dobili v kratkem novo, mlajše županstvo. Koliko bi se lahko storilo za olepšanje našega velicega terga, ki šteje 240 hiš, to toliko bolj zdaj, ker se sliši, da bo po novi politični vredbi prenesen sedež okrajne gosposke v Cerknico; koliko hiš bi se lahko ometalo in

pobelilo, razterganih opažev in streh popravilo, gnojnišč spred hiš spravilo, kamor gredó, koliko ulic lahko poravnalo in posulo itd.! Zdaj je pa naš terg, izvzemši nekaj prav lepih hiš, skoraj v takem stanu, kakor kaka revna kmetiška vas v hribovji. Najbolj pa potrebujemo dobre šterne. Pomislite, vso vodo, tudi za pijačo, imamo v edinem potoku! Potok žene nad 20 žag in mlinov, v njem se napaja vsa naša živina, v njem perejo vse naše perice, v njem spirajo strojarji svoje kože, barvarji svoje platna, v njem se mora kopati poletinski čas vsak, kdor hoče čeden biti ali se ohladiti, va-nj se steka vsa druga nesnaga, in to vodo imamo tudi za kuho in pijačo! Ali ne potrebujemo tedaj saj ene občinske šterne? Da se lahko pride do dobre pitne vode, je pokazala mlada vdova, pridna gospodinja, mati Ana Šerkova, ki je vredna zato, da jo „Novice“ očitno pohvalijo. Ona je kopala na svojem dvorišču na lastne stroške šterno lansko leto, in ima v njej prav merzlo in pitno vodo. Kar je storila ena sama žena, to stori lahko tudi cela soseska, če jo je le prava volja. Ako bi kdo ugovarjal, da svet pod Cerknico ni tak, da bi se prišlo do vode, tega overže poprej omenjena šterna in bližnja visoka studenčnata Slivnica. In če bi bil tudi tak ugovor resničen, naj bi se pa kopala prva soseskina šterna na takem kraji, da bi se saj iz potoka voda va-njo po podzemeljskem grabnu speljala skozi pesek in druge vodočistivne reči, če bi se res ne moglo priti do kacega studenca. Stokrat boljša bi bila taka očišena in pod zemljo ohlajena potočnica, kakor nezdrava, nagnjusna, nesnažna in gorka mlakuža.

Iz bistrške doline na Notranjskem 2. avgusta. F. G. — Veselo novico, ki so jo „Novice“ v poslednjem listu iz Ternovega na znanje dale, radosten potrdim tudi jez skozi in skozi. Čudili so se častiti bravci gotovo nad obilnim svilnim pridelkom, še bolj pa, vem, da nad visoko ceno kokonov. In vendar je taka. Kakor je že znano, je na Laškem prišla bolezen med svilode (židne červice) tako, da ne morejo iz domačega semena več kokonov izrežati, ker jim červi črni postanejo kakor pri nas krompir, in poginejo. Da bi si tedaj spet lepih in zdravih kokonov priredili, si morajo semena iz krajev dobiti, kjer še ni take bolezni. Zato so letos Lah pri nas vse kokone za seme pokupili in jih tako drago plačali, ker se je vlani tukaj kupljeno seme na Laškem prav dobro obneslo. To je tukajšne prebivavce tako unelo za svilorejo, da bojo prihodnje leto veliko murb posadili. Krajci, sezimo vsi po tem lepem dobičku, ker imamo dosti in prav pripravne zemlje zato!

Iz notranjske Bistrice 3. avg. — Mnogo nemških časnikov je raztrobito iz „Presse“ prepisano novico, da so v Ternovem na Notranjskem neko vdovo po nasvetu neumne babice živo sožgali. Tudi naše „Novice“ so iz dobrega namena, da bi bolnike na kmetih posvarile, to prigodbo naznanile ter svetovale, naj se tako neumna babica mazačinja za nekoliko časa v razbeljeno peč posadi. Mi pa rečemo, ker je dokazano, da je babica, ktero dopisnik misli, pri ti reči popolnoma nedolžna, naj bi se dopisniku iz Ternovega v „Presse“ to storilo, kar so „Novice“ babici nasvetovale. — Ta prigodba se je tako pripetila: Prišla je omenjena vdova bolehnna na premembo zraka v Ternovo k svoji sestri. In ker je na kmetih sploh ta neumna vera, da je dobro, ako vodeničnega človeka v gorko peč posadijo, je tudi ona terjala, naj jo v mlačno peč za nekoliko sekund denejo. Hišni ljudje so res tako nespametni bili, da so jo ubogali. Revna starka si je noge opekla, al ne, kakor dopisnik pravi, da od nog do glave. Babica je po spričbi sestre in rajne vdove popolnoma nedolžna in je takrat, ko se je to zgodilo, še blizo ni bilo. Tudi ni žena zavolj teh opeklin umerla; umerla je za vodenico in bi bila k večjemu morebiti še par dni živela, če bi ji se ne bilo to zgodilo. Prosimo tedaj gosp. „Presse“-dopisnika, naj drugič, ko kaj dopisovati hoče, reč bolj natanko pozvé; če mu je pa znana, naj jo razglasi kakor se je pripetila in naj ne dela „vola

*) Ker nam je veliko na tem ležeče, da bi popis zvedenega moža mogli kmali občinstvu v prevdarek dati in tako morebiti sprožiti za blagostan Notranjskega toliko potrebno delo, prosimo slavno okrajno gosposko v Planini prav lepo, naj nam blagovolji v kratkem poslati omenjeni spis, ktereга že željno pričakujemo. Vred.

iz muhe". — Letina pri nas kaže prav dobro; več let ni polje tako lepo bilo, kakor ravno letos. Dobrega se moremo nadjati, ako nam Bog kaj lepih vremen pošlje. Zares treba nam je pa lepega vremena, ker več kakor dva tedna skoraj neprenehoma tudi pri nas dežuje, da ljudem ni mogoče ne žeti in požetega ne pod streho spraviti. Krompir je dosedaj lep in zdrav; Bog nam ga ohrani, ker on in turšica sta tukajšnjemu kmetu poglavitni živeži. Tudi sadja bo po nekaterih krajih obilo. — Naznanujem vam, ljube „Novice“ da tudi po naših krajih živi mnogo domoljubov, kateri z besedo in z djanjem národnost podpirajo. Vedno po domače govorijo in prebiraje z veseljem domače spise, radi kupujejo slovenske bukve in časnike. Vendar se tudi nam, žalibog, ne manjka takih ljudi, kateri imajo domorodce za nekake pošasti, sovražne domovini in vladi, čeravno dobro vejo, da so domorodci tudi pravi prijatli vlade, oni pa poptujčevavci naroda so sovražniki njeni največji. Saj je sedaj očitno, kam ste jo poptujčevavci s svojimi namerami zavozili! Z Bogom!

Jože B., posestnik.

V Vogljah blizo Kranja 28. julija. J. B. — Naj „Novicam“ povem nekaj, kar ne slišijo vsaki dan in se le redko kje vidi. *) Naša cerkev, zidana leta 1750, je bila pretesna za današnji čas; premišljevali smo, kako da bi jo mogli razširiti, pa nič nismo izmislili; potem vprašamo umetnega mojstra Matevža Meved-a, tisto bistro glavo, ki Vam je v Ljubljani v veliki cerkvi kuplo naredila, in on nam reče, da se cerkev prav lahko razširi na to vižo, da se turn podkoplje tako, da se ga za 5 sežnjev (klafter) spodej ven vzame, za 4 sežnje pa ga zgorej (v luftu) ostane, — in lejte, zadnji zid je ostal, 3 plati pa so šle ven, in delo se je prav dobro odneslo. Bili smo v velikem strahu, ko je stari turn (že leta 1609 zidan) na puntih stal; noč in dan smo se bali, da bi ne padel — al umni mojster nas je tolažil, naj se ne bojimo, in hvala Bogu in čast mojstru! brez vse nesreče smo razširili cerkev, kakor smo želeli, na to čudno vižo. — Zdaj pa še nekaj. Tudi naš turn, ki je bil tako ozek, da so se pred vsi zvonovi kresali, smo razširili tako, da se zdaj noben zvon zvona ne dotakne. To pa nam je naredil neki prebrisan človek iz Oselce v poljanski dolini, z imenom Gašper, ki nam je nove tramove pa nove jarme tako dobro napravil, da ni mogoče bolje. Kjer imate zvonove z lepim glasom, pa nič ubrane (uštimane), dajte se jih po tem človeku „uštimati“ in porok sem vam, da bote veseli. — Letina je pri nas srednja; kozolci so dosti polni; da bi se le tudi kaj prida namlatilo! Tudi proso, krompir in fižol dobro obeta. H koncu še eno skušnjo: Kadar je terda zima, rež tim bolje obrodí (porata), čim preje se sneg potrese. To smo zvedili letos pri nas.

Iz Ljubljane. Mestni odbor je v poslednji skupščini sklenil sledeče reči: Družbica mestljanov je prosila mestno županijo, naj ji dovoli napraviti bervo čez Ljubljano od šivarskih ulic do teatra. Ker mestu ne bo ta naprava celó nobenih stroškov prizadjala, pa tudi prihodnje popravljanje ne, je dovolil odbor — zoper dva protiglasova — prošnjo proti temu, da družba zagotovi stroške popravljanja z vloženimi 1000 gold. Hude vojske o zadevah tega spodaj lesenega zgorej pa železnega mostiča, ki je bila več časa poprej v „Laibacheri“ kakor da bi bilo šlo za „Seyn oder Nichtseyn“ ljubljanskega mesta, je tedaj zdaj konec „und Waffenstillstand ist geschlossen zwischen dem Kundenschaftsplatzel und dem Schneidergassel“. — Sklenjeno je dalje bilo v ravno tem zboru, da tudi čevljarski most, ki že zlo hira, se mora nov napraviti, in da se v ta namen berž razpišete tudi po unanjih časnikih darili po 200 gold. in 100 gold., kdor napravi najsposobniši obris novega mosta. — Tretji sklep je bil, se resno potegniti za napravo višje

realne šole in brez pomude ministerstvo prositi, naj dovoli, da kakor na Koroškem tako tudi na Kranjskem realna šola ne bo samo naloga ljubljanskega mesta, ampak cele dežele, ker ne samo ljubljanskim sinom, temuč vsem cele dežele je v prid. — V tem zboru je g. mestni predstojnik še povedal, da bo Riedinger gazno svečavo prihodnjo spomlad gotovo delati začel in jo dodelal o sv. Mihelu 1861. Kaj ne, da je to dokaj važnih sklepov bilo? Da bi se le vsi tudi spolnili! — Popolnoma zaostalo oklicovanje cesarskih postav v različnih jezikih našega cesarstva se je, kakor iz nekterih slovenskih „prestav“ vidimo, poslednji čas vendar spet nekako začelo. Le resnica je, kar celó „Frankfurter Journal“ v svojem listu od 27. julija po „Wanderer-ju“ pravi, da ravno zdaj, ko se deželni jezikom na Ogerskem, Horvaškem in menda tudi v vseh drugih deželah avstrijskega cesarstva večja veljava v cesarskih kancelijah daje (na Slovenskem še ni od tega ne duha ne sluha!) je oklicovanje postav v različnih jezikih že zatega voljo živa potreba, da jih uradniki dobijo v dobrih prestavah za svoje kancelijske pisave v roke, ki se ne bojo dale dolgo več odlašati, kadar bo ravnopravnost resnica postala vsacemu narodu, tedaj tudi slovenskemu.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Po cesarskem sklepu od 20. in 31. julija so davkovske direkcije v Ljubljani, Celovcu in Opavi razpušene. Kdaj se bojo kancelije zaperle, se bo pozneje oklicalo.

— C. k. ministerstvo pravice je sodnijam in deržavnim pravdnijam na Ogerskem poslalo ukaz, kateri jim zapoveduje, da se morajo z besedo in pisanjem pri svojih opraviilih tistega jezika posluževati, ki ga razumejo tisti ljudje, s katerimi imajo opraviti, tedaj madjarskega s Madjari, slovaškega s Slovaki, rumunskega z Rumuni, rusinskega z Rusini, nemškega z Nemci; vsak teh 5 jezikov mora imeti enako veljavo. Zastran rumunskega in rusinskega jezika pa določuje ta ukaz, da se morajo protokoli in kancelijske pisma pisati z latinskimi pismenkami. Konec tega ukaza pa se tako-le glasi: „Ta ukaz se vsem nižjim sodnijam s tem pristavkom na znanje daje, da ne le one, temuč tudi vsi advokati in c. k. notarji se imajo natanko po njem ravnati, da se ne bojo slišale več pritožbe zoper drugačno ravnanje“. — Kdaj nek se bo slovenskemu narodu, ki ima ravno take dolžnosti kakor jih imajo narodi na Ogerskem, tudi ravno take pravice dale?

— Pervi zbor zedinjenih manjših odborov je bil v ponedeljek 6. dan t. m. Celi teden so se deržavni svetovavci, ki so v različne stranke razcepljeni, zbirali domá in se posvetovali, kako naj bi vsaka stranka po svoje se védla v velikem zboru. Ogri so zložili pismo, ki ga je nek spisal grof Szechen, da ga bojo podali velikemu zboru v predarek; poganja se to pismo za zvezo (federacijo) avstrijskih dežel. — Očitno je iz vsega tega, da bojo veliki zbori deržavnega svetovavstva sila imenitni.

— Kako sila veliko mora biti novih krajcarjev v našem cesarstvu, se lahko vidi iz tega, da v fužinah v Brixlegg-u na vsaki dan 20 centov ali 336.000 kuprenih plošč izkujejo, ktere se potem na Dunaj peljejo, da tū iz njih krajcarje kujejo.

— Spet smo dobili novo asekuracijo ali zavarovavnico zoper ogenj in zavarovavnico življenja, ki jo je več dnarnih in veljavnih mož na Dunaji osnovalo in „Norden“ („Sever“) kerstilo. Ministerstvo jo je poterdilo.

— Velimir Barbarić, oficijal pri c. kr. najvišji sodnii na Dunaji, je izvoljen za tolmača serbskega in horvaškega jezika pri dunajski c. k. deželni sodnii.

— 15. dan prihodnjega mesca se bo železnica iz Dunaja skozi Salzburg v Mniho vo na Parskem z veliko slovesnostjo odperla.

*) Tudi nam se je ta novica zlo čudna zdela; pa zvedili smo tudi od druge strani, da je čista resnica. Vred.